

Ankara'da Sözler Basılıyordu

Ankara'ya indiğimizde Samsun'dan aldığımız adrese gittik. Burası, Üstad'ın birkaç talebesinin kalmakta oldukları iki odalı, küçük bir ahşap evdi. Bu evi, dizgi atölyesi olarak kullanıyorlardı. O günlerde, [Sözler](#) mecmuası yeni harflerle, ilk defa basılıyordu. Onu müteakiben diğer eserler de basılacaktı. Gece-gündüz nöbetleşe durmadan çalışıyorlardı. Yorgun düşenler, evin çatı katında yatıp dinleniyorlardı. Bizi de bu atölyede birkaç gün misafir ettiler. Bu müddet zarfında, risalelerde geçen Kur'an hattı metinlerin, bilhassa hadîslerin tashihinde bizi de istihdam ettiler.

Üstad'ın bu fedakâr talebeleri mesailerini büyük bir mahrumiyet ve zaruret içinde sürdürüyorlardı. *Sabahları, herkesin istihkakı ancak üç-beş tane zeytinle, bir-iki bardak çaydı. Öğle ve akşam yemekleri de ekseriya şehriye çorbasıydı.*

Üstad'ın bu ihlâslı, sadık ve çelikten iradeli kahraman talebeleri kimler miydi? Evet, bunlar; Ankara'nın genç bir vaizi olan **Said Özdemir** ile hukuk fakültesi son sınıfta okuyan **Atif Ural** ve **Mustafa Türkmenoğlu** idi.

Onları hep hayranlıkla seyrettim. Hâlleri bana büyük bir fedakârlık, sadakat dersi verdi. İçlerindeki nûraniyet yüzlerinde parlıyordu. Kalbleri temiz, idealleri yüceydi. Dudaklarında her an taze bir tebessüm vardı. Ahlâk ve faziletin zirvesinde olan bu gayyur gençlerin herbiri birer hayâ ve edeb timsaliydi.

Isparta'ya müteveccihen ayrılmak istediğimiz zaman, **Atif Ural**, bize şöyle dedi:

— *Sözler'in yeni çıkan şu formasını Üstad'ımıza verin. Zira her yeni forma Üstad'ın tashihinden geçiyor. Ayrıca bunu götürmekle hem bir hizmet etmiş olursunuz, hem de Üstad sizi memnuniyetle kabul eder.*

Bize forma ile birlikte, Isparta'dan **Rüştü Çakın Ağabey**'in adresini de verdi. Vedalaşarak Konya'ya müteveccihen yola çıktık...